

[Rytter.]

at Dørene kan lukkes i de og de Tilfælde, og at Pressen i de og de Tilfælde ingen Omtale maa bringe.

Den Frygt for Pressen, der her giver sig Udslag, er efter min Mening forkert. Naar man henvender sig til Journalister, eventuelt til Redaktører, og meddeler, hvorledes en Sag ligger, saa venter man Loyalitet, og man faar Loyalitet (*Justitsministeren* [Steincke]: Jfr. Bemærkningerne!). Jeg har i flere Tilfælde, hvor det gjaldt om, at en Sag ikke kom frem, henvendt mig til Journalister og ikke lagt Skjul paa, hvorledes Sagen laa i alle Enkeltheder, og de har overholdt min Henstilling om ikke at omtale Sagen. Undertiden er det sket paa den Maade, at de har svaret: Ja, vi kan godt lade være at omtale Sagen, men hvis et andet Blad begynder at røre ved den, maa vi ogsaa; men til andre Tider har jeg faaet det Svar: Der skal ikke komme noget frem i vore Aviser om det og det Spørgsmaal. Jeg tror, det vil være nok saa godt for Retsplejen at udvise Tillid til Pressen. Tillid avler Tillid, og jeg tror, man skal vise den. At der vil være visse Blade, som ikke vil undlade Omtale, maa man være forberedt paa, men saa har man jo Midler nok til at slaa ned paa dem. Den loyale Del af Pressen behøver man ingen Frygt at nære for, og det er den, vi har Brug for. At et enkelt Smudsblad bryder ud, spiller ingen Rolle, og i alt Fald gaar det ikke at begrænse hele den ordentlige Presses Frihed blot af Hensyn til det enkelte Smudsblad.

Jeg kommer dernæst til den anden Tendens, der gaar igennem Lovforslaget, den at Politiet skal have større og større Myndighed. Det viser sig for det første med Hensyn til det, jeg før spøgefuldt kaldte Mundkurven paa Vidnerne. Det kan i mange Tilfælde være haardt nok at se Avisernes Referater af Vidneforklaringer, men jeg tror, at naar der rettes Henstilling til dem om at lade være, saa lader de i de fleste Tilfælde ogsaa være. Navnlig kan Dommerne bestemme: Det her maa ikke refereres. Men hvad er det, man nu vil gøre? Man vil forbyde den Mand, som har afgivet Vidneforklaring, overhovedet at tale om det, han har afgivet Forklaring om, bagefter. Er det dog ikke at gaa lidt

vidt? Den ærede socialdemokratiske Ordfører og jeg ved et og andet; fra det Øjeblik vi er ført som Vidner, maa vi ikke tale om det. Det, vi har Lov til at tale om Dagen før, har vi ikke Lov til at tale om nu, fordi vi har afgivet Forklaring for Retten eller for Politiet. Jeg kan godt tænke mig Grunden til det. Vi har undertiden set Aviserne anvende en efter min Mening utiltalende Fremgangsmaade: Lad os tænke os, at der er begaaet et Mord, og man paagriber en, som man altsaa tror er Morderen. Saa har vi set visse Aviser — desværre ogsaa nogle af de store Blade — øjeblikkelig sende en Journalist ud for at optage Rapport; jeg har endog saa i enkelte Tilfælde set nogle gaa til Morderens Moder og spørge, hvordan Sønnen har været som Barn. Det kalder jeg raat, men jeg er vis paa, at naar man henvender sig til Bladenes Redaktører og gør dem opmærksom paa det, sker det ikke, saa vil de udvise Sømmelighed. Men at den Mand, som har afgivet Forklaring, som ved et eller andet, fra det Tidspunkt ikke maa tale om det, synes jeg er at give Mundkurv paa paa en forkert Maade; derved opnaar man et Resultat, som man ikke kan opnaa paa anden Maade, men kun paa denne efter min Mening utiltalende Maade.

Men man gennemfører nu ogsaa en anden Regel med Hensyn til Politiets Ret, som det efter min Mening ikke gaar an at indføre i en demokratisk Stat, nemlig en Regel om Politiets Ret over for Varetægtsfanger. Vi har haft Offentligheden til at kontrollere, at Varetægtsfængsel ikke bliver misbrugt, saaledes at en Person ikke underkastes Varetægtsfængsel uden Grund og heller ikke for længe; men nu gaar man over til en Regel, hvorefter Politiet har Ret til at bestemme, hvor vedkommende skal sættes fast. Hidtil har det været Dommerne, der afgjorde det, og ikke Politiet, men her giver man Politiet større og større Ret, og vi er bange for, at man gaar mere og mere i den Retning, at det er Politiet, der skal have Magten, og ikke Domstolene. Jeg ved godt, at man kan sige — og det er rigtigt —: Selvfølgelig er Politiet akkurat lige saa dygtigt som Dommerne. Ja selvfølgelig, men det er ikke det, Spørgsmaalet staar paa. Den store Fordel ved, at det er Dom-